

تیری آمد

روزی سنگھ

اُلٹھا:

ایم آصف

ماں بولی ریسرچ سینٹر لاہور

ماروی، آفتاب تے
نیرو سنگھ نوں

ایسے قلم توں :

☆ رتجھاں دی چھاویں

☆ سولاں ونھیاں رتاں

☆ زندگی دی پیڑ تلاشندیاں

☆ نیا گرا دے دیس وچ (شاہ مکھی توں گور مکھی اُلتھا)

كسے محفل چ میرا ذكر كوئی بات نہیں سی
كوئی جیون چ ایسی خوش نما پر بھات نہیں سی
میرے ورگے نا شکرے نوں توں مالا مال کر کے
جنا دتا توں، ایسے دی میری اوقات نہیں سی
تیری آمد میرے جیون لئی وردان ہی ہے
تیرے پیار ورگی ہور کئی سوغات نہیں سی

دل دی گل

میرے خیال وچ کویتا سُنے پئے بال دے ہاسے ورگی کسے شے دا نام ہے جیہڑا
معصوم وی ہندے، پوتر وی تے خوبصورت وی۔ اس ادبت قدرتی نظارے دے احساس
واسطے سٹے پئے کسے کٹڑے بال لاگے کجھ چر بیٹھ کے تجربہ کر لینا چاہیدا ہے۔ کویتا ساڈے
آس پاس ہندی ہے بلکل او سے طرحاں جو یں ہوا ساڈے انگ سنگ رہندی ہوئی وی
سانوں دسدی نہیں بس اس نوں محسوس کیتا جاسکدا ہے۔ کویتا بس ایوں ہے جو یں تسی کسے
خوشبو نوں پہچاندے تاں ہوو پر تہا نوں اس خوشبو دا نام نہ آؤندا ہووے۔ کویتا اس بھل
چکے خیال ورگی ہے جو رات نوں آئے تے تسی ایہہ سوچ کہ سوں جاؤ کہ سویرے سوکھتے
اٹھ کہ لکھ لوں گے۔

ایہہ اس طرحاں دا احساس ہے جو یں چندن دے باغ وچوں لنگھدیاں ساری خوشبو
کلاوے بھر لین نوں جی کرے پر اوہ کلاوے وچ ہی نہ آوے۔

میں کیوہ ٹر دے کی بورڈ تے چلدیاں انگلاں دے کھڑاک وچوں کویتا اتے ماؤس
دی ٹک ٹک وچوں سنگیت بھالدا رہندا ہاں۔ میرے لئی پنگر دے بیزا تے جھڑ دے پیتاں
وچو جیون فلسفہ بھالن دی لالسا پیدا ہندی رہندی ہے۔ مینہہ پنیدا ہے تاں میرے من دا

مور پیلاں پاؤن گدا ہے۔ میرے لئی پرنتاں تے چڑنا اسمان نوں چھوہن وانگ ہے۔
 مینوں ترنا چنگا گدا ہے بس شرط ایہہ ہے کہ رستے خوبصورت ہوں۔
 میں رستیاں دے کنڈھیاں تے سنگھنے برکھ بنا لوچدا ہاں تاں کہ کسے راہ گیر نوں
 دھپے نہ سڑنا پوے۔ میں ہر تھماں تے پھل بن کہ اگنا چاہندا۔ میں نکلے بال دا ہاسہ بنا
 چاہنداں۔ میں چاہندا دریا دے کنڈھے ریت اتے دور تک ٹردا رہاں تے میریاں پیڑاں
 سدا ہی ریت پر چھپیاں رہن۔

مینوں گلے کچے ویڑھے وچ تلکنا چنگا گدی۔ وردے مینہہ وچ نہاؤنا، پنڈ دیاں
 گلیاں وچ ہانیاں نال لکھنمچی کھینڈنا میرے من دی رتجھ ہے۔ میں پنڈ دے سکی نالے وچ
 ڈبکیاں لگاؤنا چاہندا ہاں۔

مینوں ملیاں دے پیراں دا سواد نہیں بھلدا۔ ڈنگر چار دے توتاں دیاں گولہاں کھان
 نوں جی کردا ہے۔ مینوں اوہ مہک وی پسند ہے جیہڑی ڈنگر چارن سے پچھوآں دے پچھے
 ٹردیاں گھٹے نال رلکے آس پاس کھلر جاندی سی۔

میں سوچداں دیوالی والی رات صرف امیراں دے گھراں وچ ہی روشنی کیوں ہندی
 اے، غریباں دی بہتی وچ کیوں نہیں تے آہ کچھی دیوی صرف امیراں دے دیوالی والی
 رات کھلے بوہیاں اندر ہی پرولیش کیوں کردی ہے جد کہ غریباں دے کوٹھیاں دے تاں
 بوہے وی نہیں ہندے۔

سبھ کجھ انجھ کیوں نہیں ہے جیویں دا ہونا چاہیدا ہے۔ ایہہ ساریاں اچھاواں ات
 سوچاں میرے اندر نرنترا تھل پتھل مچاؤ دیاں رہندیاں ہن تے پھراک دن چپ چاپ
 کاغذ دے آن وچھدیاں ہن۔ غزلاں دے روپ وچ کہانیاں دے روپ وچ جاں

لیکھاں نبندھاں دے روپ وچ۔ میرے لئی رونا وی اک کلا ہے اتے ہسن اک ہنر۔
 میں اہنا دوہواں نوں اکثر ورتدا رہندا ہاں۔ اچھا کرن نال میری شکتی اتے کمزوری دا
 توازن بنیاں رہندا ہے۔ تسی حیران ہوو گے کے میں نرجیو وستواں نال وی گلاں کر لیدیا
 ہاں تے تسی ایہہ سن کہ ہور وی حیران ہوو گے کہ اوہ ساریاں نرجیو وستواں میریاں گلاں
 دا ہنگارا وی بھردیاں ہن۔

میرا کھیتز وار تک ہے، پر پتہ ہی نہیں لگدا کدوں کویتا مینوں اپنے ول کھج کہ لے
 جاندی ہے۔ میں لیکھ لکھن پٹھدا ہاں تاں وچوں ہی کویتا فٹ پیندی ہے۔

میں اس کتاب دا نام پہلاں کجھ ہور رکھیا سی۔ پر جنوری 2014 وچ ساڈے گھراک
 نکی جہی پری دی آمد ہوئی۔ اسیں اپنی دھی دا نام 'ماروی' رکھیا جسدا مطلب ہندا ہے
 خوبصورتی نوں مڑ پر بھاشت کرن والی۔ ساڈے ویڑھے ہوئی اسدی آمد توں بعد میں اس
 کتاب دا نام 'تیری آمد' رکھ دتا۔

میں ہمیشہ احسان مندرہاں گا ڈاکٹر: انوپ سنگھ جی سکتر پنجابی ساہت اکادمی لدھیانہ
 دا جناں نے ہر قدم دے مینوں یوگ اگواہی دتی اتے لکھن پڑھن لئی پریرت کیتا۔

اس کتاب دا کھرڑا وڈے بھاء جی تریلوچین لوچی جی ہنا نے بڑی ہی محبت نال
 پڑیا اتے اپنے رھینویں بھرے سمیں وچوں خاصہ وقت میری کتاب واسطے کڈھیا اتے
 خوبصورت محبت بھرے شبد لکھے۔ اہنا دی اس عنایت واسطے میں اوہناں دا تہہ دلوں
 دھنوا دی ہاں اتے ایہو آس رکھدا ہاں کہ اوہ اگے توں وی اپنا ساتھ بنائی رکھنگے اتے مینوں
 اس راہ دا راہی بنے رہن وچ مدد کرنگے۔

شکرگزار ہاں میڈم ڈاکٹر: مندیپ کور ڈھینڈ سا جی دا جناں نے کتاب دی پروف

ریڈنگ کیتی اتے یوگ اگواہی کردیاں کتاب دا وٹیلیشن کیتا اتے مکھ بند لکھیا، اوہناں ولوں دتے اس سہوگ لئی احسان مندرہاں گا۔

دھنوادى ہاں وڈے ویراتے ساہتک وچار منج (رج:) دے پردھان پریتم سرنچ جی دا جو ہمیشہ حوصلہ افزائی اتے اگوائی دیندے رہندے ہن۔ بہت بہت شکر گزار ہاں وڈے ویر چرنجیت سنگھ چین دا جنہاں نے اس کتاب دا خوبصورت سرورک بنایا۔ ڈاکٹر: القا وچ جی، وڈے بھاجی پرو: گر پرتاپ سنگھ کابلوں، سکھونت سنگھ سکھ، ساہتک وچار منج (رج:) دے سموہ میمبراں اتے پریس کلب فتح گڑھ چوڑیاں دے سارے میمبراں دا تہہ دلوں دھنوادى ہاں۔ اوہناں سارے دوستاں اتے پریوار میمبراں دا وی اتی دھنوادى ہاں جنہاں کسے نہ کسے روپ وچ میرا ساتھ دتا۔

ایہہ کتاب ہن آپ جی دی ہے اتے آپ جی دے ہی حوالے کر رہا ہاں بس انی کو امید ضرور رکھدا ہاں کہ تسی اسنوں پڑھ کہ اپنے بہو ملے وچار ضرور دیو وگے تاں جو میں بھوکھ وچ ہو پکیرا بن سکاں اتے تہاڈیاں آساں امیدیاں دے ہان دی غزل کہہ سکاں۔
آپ سبھ ادیب دوستاں دے ہنگارے دی اڈیک وچ

ادب نال۔

رودری سنگھ

تیری آمد دی آمد تے

اج ہوئی برسا بچ کوٹھا چویا ہے، کرمو بے بس، ٹبر سارا رویا ہے۔
میری روح توں داغ گناہ دا تھا نہ، میں تاں بڑا ہی مل مل اس نوں دھویا ہے۔
اجیے جاندار تے شاندار شعر کہن والا ساڈا پیارا متر روزی سنگھ "تیری آمد" نال
غزلاں دا اک بہت ہی خوبصورت پراگالے کہ ساڈے سامنے ہے۔ روزی سنگھ بھانویں
نواں شاعر ہے پر اسنوں کاو بھاشا اتے کاو جگتاں دی سوچھی کسے سمجھ کوی وانگ ہے۔
اسدے کول اپنا وکھرا کو محاورہ ہے۔ اوہ بہت ہی سنجیدہ تے سنوید نیشیل شاعر ہے جو اپنیاں
غزلاں وچ نظام دے کرور ہتھارتھ دیاں پرتاں کھولدا نظر آؤندا ہے۔
اسد غزل کہن دا اپنا وکھرا انداز ہے، وکھرا لہجہ تے وکھرا نظریہ ہے اسے کر کے اوہ
ورتمان سمیں دے رنگ نویں جذبیاں اتے احساساں دی تصویر بڑے ہی وکھن ڈھنگ وچ
پیش کردا ہے۔ نلے نلے احساساں نوں اپنے شبدان وچ بڑے ہی سچے طریقے نال پروں
دی اسدے کول اک خاص مہارت ہے۔ اسنوں پڑھدیاں محسوس ہندا ہے کہ اسدی
شاعری وچ روانی، کلپنا، شدت تے سنگیت دا وی اپنا اک وکھرا ہی رنگ ہے۔ اسدی بھاشا
شیلی وچ لندے پنجاب دی پنجابی دا مٹھا مہاندرن نظری پیندا ہے۔ انج لگدا ہے جیویں اوہ

گلاں کردا غزل ہی کہہ رہیا ہووے۔

روزی سنگھ دے اس غزل پراگا تیری آمد نوں پڑھدیاں کسے بہت ہی پیارے محبتی
تے احساساں نال لبریز متر نال من دیاں باتاں پاؤن جیہا احساس ہويا۔
میں رووزی سنگھ نوں اسدے اس خوبصورت غزل پراگے لئی بہت بہت مبارک باد
دیندا ہاں تے امید کردا ہاں کہ پنجابی غزل دے ویڑھے وچ تیری آمد دی آمد دا بھرپور
سواگت ہووے گا۔

ترلوچن لوچھی

لدھیانہ، پنجاب

اکم جذباتاں نال لبریز شاعری تیری آمد

ہر دور دے شاعر نے اپنے چوگردے اتے حالات دی تصویر اتے من دے زجباتاں
دے اتراء چڑھاء نوں بیان کرن لئی ڈھکویں کاو ودھا اپناؤن دی کوشش کیتی ہے۔ روزی
سنگھ وی اوہناں وچوں اک ہے۔ اسنے وی اپنے سمیں دے کوڑے سچ نوں درساؤن لئی
کدے وار تک کویتا، گیت، اتے غزل نما کاو روپ وچ قلم آزمائی ہے۔

تیری آمد، غزل پراگا وچ لگ بھگ 70 دے قریب غزلاں ہن، ایہناں غزلاں وچ
شاعر نے انسانی جیون تے منکھتا دے ہر پہلو نوں چھوہیا تے باخوبی نبھایا ہے۔ اوہ سماج
وچ رہندیا بھانچارے وچ واپری ہر گھٹناں نوں ویکھدا ہی نہیں سگوں اس دی پٹھ بھومی نوں
گھوکھداں وی ہے۔ اسدا کارن تلاشدا، پرتاں کھولھدا ہو یا اسدی تہہ تک جاندا، اسنوں
شبدان دا کوئل جامہ پہننا کے پاٹھکاں دے روب رو کردا ہے۔

ساہتکار عام بندے نالوں ودھیرے وویک شیل تے سنویدنشیل ہندا ہے۔ اس لئی
اوہ سماجک ڈھانچے دا بڑی گہرائی نال مطالعہ کردا ہے بھاویں ساہت نرول سماج دی پراپتی
دا پرچھاواں تاں نہیں ہندا، پر اس دے اتہاس دی مول وستو نال بہت نیڑے دارشتہ ہندا
ہے۔ 'تیری آمد' اجیہی رچنا ہے جس وچ وشے دی وبھنتا ہے، کلا تمک کچھ توں سنپورنتا کتے
وی بھنگ نہیں ہوئی۔ کوی دی کلپنا شکتی، اجنبیکرن، محاوریدار بولی، پر بھاو دی ایکتا، ونگمسی

تے نانکی شیلی اجدی سوخم تے سچھی سرجن پرکریادی ولکھتا ہے۔

روزی سنگھ دی شاعری دا بہت وڈا حاصل ایہہ ہے کہ اوہ عام سدھارن لوکاں دی گل، عام بھاشا اتے لوک بولی وچ کردا ہے۔ اسدی شاعری سویر دی تریل وانگ ہمیشہ تازہ تے سوچھ جہی لگدی ہے جیہڑی پاٹھک نوں وی تروتازہ تے انندت کردیندی ہے۔ اسدی شاعری پورے برہمنڈ نوں اپنے کلاوے وچ سمیڈی ہے، اسدے شعراں وچ امک ززبات ہن، اڈیک ہے، ویاکلتا ہے، پریم ہے، موہ ہے اتے اجوکے سمیاں دا کروڑ سچ ہے۔

اوہ نچ توں پار پھیل کے سچھی منکھتا دے درد نوں اپنے کلاوے وچ سمیٹنا چاہندا ہے تے اس لئی سبھ توں کارگر ہتھیار اس کول قلم ہے۔ جس دے ذریعے اوہ لوک ویدناں نوں شبدان دا جامہ پہنا کے پیش کردا ہے تے سچھی لوکاں لئی اک قلم ورگے ہتھیار دی منگ کردا ہے؛

ربا بندیاں دے ہتھاں وچ

قلم دئیں، ہتھیار نہ دیویں

اوہ چان بن کے چارے پاسے کھنڈنا لوچدا ہے تاں کہ اوہ ہنیرے نوں دور کر کے جن سدھارن دی زندگی وچ خوش حالی لیا سکے، اسدی بھادنا نوں وگت کردا ایہہ شعر قابل تعریف ہے۔

کسے بستی دے ویڑھے روشنی میں بن تے سکدا ہاں، کدے وی ظلمیاں دے نال میں کھڑنا نہیں چاہندا۔

زندگی دی تیز رفتار اتے اپروں مایا وادی اتے پدارتھ وادی یک نے انسانی وچ کئی کھوٹ پیدا کر دتے ہن، ایہناں کھوٹاں نوں ایہہ آدرش وادی تے سماج وادی کوی کس طرحاں ان گولیاں کر سکدا ہے۔ ایہناں کھوٹاں نوں اپنیاں غزلاں وچ تنکیاں کردا ہے۔

مارن والا کون سی، ماریا کون گیا ہے
 پلاں چھنا وچ ہو گیا، کسدا کم تمام
 اتی دا اوہ معصوم سی، ول چھل توں نرلیپ
 تاں ہی سارا آ گیا، اس دے سر الزام
 ایہہ شاعر ہڈ بھنوی محنت وچ پورا وشواس درساؤندا ہے اسے کر کے شاید اسدی
 ہمدردی ہمیشہ جھتیاں تے کامیاں نال رہندی ہے۔

بھکھ بڑی اے ڈاڈھی، تے اک روٹی لئی، ماڑے اتے قہر کمایا ڈاڈھیانے۔
 اس درڑی جا رہی جماعت نوں اپنے حقان پر تئی جاگروک کروا کے آواز نوں بلند
 کرن دی منگ کردا ہو یا اوہ لکھدا ہے:

چودیاں جد جھگیاں ہی چوندیاں کندھا کیوں مھلاں دیاں نہ ڈھہندیاں۔ اندروں
 کھوکھلے تے کنگال ہو چکے اجو کے منکھ دی دمھ تے پاکھنڈ دا پانچ اگھاڑا ہے کہ:
 من بے اندروں پاپی ہے کجھ نہیں ملناج دے نال
 شاعر وینگ ودھی راہی اوہناں پکھاں نوں تنکیاں کردا ہے جو سماجک نیاں تے
 سنتترتا ورگے جیون ملاں دے راہ وچ رکاوٹ بندے ہن۔

منووشلیشنی رچی ادھین شاعر لوکاں دے اندر لے سنسار بارے جانو کراؤندا ہے
 کیونکہ منکھ دے اندر اک ہو رمنکھ وسدا ہے جو باہری کارجاں توں پر بھات ہو کے وچردا
 ہے۔ اپنا منوبل گوا چکے اجیے مانو دا پرگٹاوا اسدی شاعری دی پرکھ سر بندا ہے:
 گھروں ٹرن ویلے بندہ باغ ہندے، جنگل بن جاوے، پرتدا شام تک۔ جاں رہندا
 اج کل اوہ کھوٹے پہنکے، کی پتہ ہن اسدی کی پہچان ہے۔

روزی سنگھ اجیہا شاعر ہے جو کدے رکھاں دی تے کدے لکھاں دی سلامتی دی گل
 کردا، کدے پانیاں دی گل کردا تے کدے ہانیاں دی گل کردا ہے، اسنوں ایہہ وی دکھ

ہے کہ پچھی وی منکھتا دا ساتھ دیوں انکاری نے تے اس دھرتی تے منکھتا اچ کیسی او وگی
کہ پنڈاں اچ ستھاں تے بوہڑاں/پپلاں دی چھاواں مانن والے لوک ہن گھراں اچ وی
بے چین نے اوہ اس سچ دی تصویر کشی کردا ہو یا کہندا:

سارا پنڈ گھر وانگ سی لگدا ہن کوئی گھر دا جی نہیں لگدا

میں ایہناں شبدان نال روزی سنگھ نوں تیری آمد غزل پراگاتے داد تے دلوں
ودھائی دیندی ہاں۔ سہر دتے سنویدنیشیل پاٹھک اس پستک دا ہار دک سواگت کرن گے،
اجیہی میری آس ہے۔ شاعر دی قلم دی سلامتی لئی: سر جیت پاتر جی دا اک شعر:

جد تک لفظ جوندے نیں سخنور جیون مر کے وی اوہ بس جسم ہوندے نے جو سویاں

وچ سواہ بندے۔

ڈاکٹر: مندیپ کور ڈھیڈسا

مہکدے خیالاں دی آمد ورگا روزی سنگھ

چنگا ادیب ہونا بہت وڈی گل ہے، پر چنگا ساہتکار ہون دے نال چنگا انسان ہونا اس توں وی وڈی گل ہے۔ سماجک برائیاں دے خلاف لکھنا اتے مانوتا دے بھلے دیاں گلاں کرنیاں مہان کم ہے پر خود وی اس اتے چلنا اس توں وی ودھ مہانتا بھریا کارج ہے۔ بتے لوکاں دی کہنی کرنی وچ ڈاڈھا فرق ہوندا ہے پر روزی سنگھ اس توں بلکل الٹ ہے، اوہ سماجک برائیاں خلاف نہ صرف لکھدا ہے سگوں اپنا ورودھ لڑدا وی ہے۔ اوہ مانوتا دے بھلے دیاں گلاں ہی نہیں کردا بلکہ خود وی اس راہ تے خوشی خوشی دوڑدا نظریں آو دا ہے۔ مثال وجوں اوہ ہن تک بنا کسے بھید بھاؤ دے 52 وار کھوندان کر چکا ہے اتے اپنے اکھاں دان کرن لئی گھوشنا پتر بھر چکا ہے۔ اوہ ہر تیوہار، اتے اپنے جنم دن جرور تمندا اتے بے سہاریاں نال مناؤدا ہے اتے اوہناں نال سماں بتا کہ خوشی محسوس کردا ہے۔ جنم دن اپر چھاندار بوٹے لگاؤن لئی سوشل میڈیا تے سنیے بھیج کہ اس ولوں سروکیتی گئی مہم شلا گھا یوگ ہے۔

اکت ساریاں خوبیاں اوہ ہورنا وچ وی ویکھنا چاہندا ہے اس لئی اوہ اپنے سمپرک وچلے سارے دوستاں متراں رشتے داراں نوں اس پر تہی پریرت اتے جاگروک کردا رہندا ہے۔ مہکدے خیالاں دی آمد ورگے ساڈے یار توں مینوں ہی نہیں سبھنا نوں بہت آساں

امیداں ہن، رب کرے روزی سنگھ دی عمر لمیری ہووے۔ اس دا چنگے سماج لئی سرجیا سپنا
جلد پورا ہووے۔ اس چنگے سہتکارا تے چنگے انسان دیاں ساریاں جمواریاں نوں پورا کرن
لئی رب اسنوں بل بخشنے۔ آمین

پریتم سرینچ

شعر ہے حاضر غزل توں پہلاں
خن سنہیا، وصل توں پہلاں
اوہ سی اس انداز 'بچ بولے
غزل ہو گئی غزل توں پہلاں
اسدا کرم کہ جیندے پئے ہاں
انج ساں رلدے فصل توں پہلاں
اج ہے جو، اوہ کل نہیں ہونا
ہوندے ایہہ ہر نسل توں پہلاں
اس توں پہلاں دیر ہو جاوے
سانجھ لے وتر فصل توں پہلاں

گلیاں دے وچ مچیا، قہراں دا کہرام
 مندریں وچ مسکائی جاوے پھر وی رادھے شام
 بھکھا جدوں میں ویکھدا ہاں، بچپن اتی معصوم
 مینوں پھر نہیں آوندا بستر وچ آرام
 مارن والا کون سی، ماریا کون گیا ہے
 پلاں چھنا وچ ہو گئے، کسدا کم تمام
 اتی دا اوہ معصوم سی، دل چھل توں نریپ
 تاں ہی سارا آئے گا پے، اس دے سر الزام
 لمی ہوندی جاوندی ہے، زندگی والی رات
 حالے تک نہیں ملیا، موت دا کوئی پیغام
 سارا دوش ہے اپنا، تک کے نہ جو بہندیاں
 اکھیاں نے بس کردیاں، دل نوں ہی بدنام
 دن چڑجے نوں ہو گیا، شہر وچ میں مشہور
 محفل وچ سی بولیا اس راتیں میرا نام

قدرت کول نظارے ہوندے میں
ساڈے لئی ہی سارے ہوندے میں
اسدا کیہ اعتبار ہے کرنا
اسدے کول تاں لارے ہوندے میں
کول بہانے اسدے اپنے
جنے عرشی تارے ہوندے میں
بھادیں سچے نہیں ہوندے اپیر
اسدے بول پیارے ہوندے میں
کیہ ہے ساڈے ورگیاں دا وی
عشق دے ہی تاں مارے ہوندے میں
اصل فقیر کوئی کوئی ہوندے
بہتے زندگی ہارے ہوندے میں
ساڈی اکھوں ڈلھدے ہنجو
اوسے دتے سارے ہوندے میں
کئی واری تاں غم اپنے وی
پتھراں نالوں بھارے ہوندے نے
نت لڑائیاں، جھگڑے، جھیرے
انج وی کدے گزارے ہوندے میں

کون کسدا رقیب ہوندا اے
آپو اپنا نصیب ہوندا اے
رہندی نینا نول بھال ہے اسدی
جیہڑا دل دا حبیب ہوندا اے
جسدے کولے ہے پونجی شیداں دی
اوہ نہ ہرگز غریب ہوندا اے
ہووے میتھوں اوہ بھائیں دور کتے
میرے دل دے قریب ہوندا اے
اس اتے شکوہ کویں کرے کوئی
جیہڑا سجن طیب ہوندا اے

کہڑے بھید جو تیرے ساتھوں گجھے نیں
دس خاں قول جو تیرے کولوں پگے نیں
مخلاں والے دکھ کیہ جانن غربت دا
جہناں کدی نہ ویکھے جھگیان جھگے نیں
اوہناں کول وقت نہیں ارداساں لئی
جیہڑے ہتھ سدا ہی کرت بچ رچھے نیں
میں پرواہ نہیں کیتی سچے پیراں دی
تاں جا کے ایہہ منزل تائی تچے نیں
اونی مینی خائب کسے دے سچنے کی
جیہڑے حضر دے رونے رو رو سچھے نیں
شہر تیرے دی جگمگ دا کیہ فائدہ ہے
جیکر شہر دے واسی نیر بچ ڈبے نیں

جے گرمی تے ٹھنڈ نہ ہووے
 موسم دی پھر ونڈ نہ ہووے
 بندہ فوت ہو جاوے جیکر
 سر ساہاں دی پنڈ نہ ہووے
 گھراں اچ رونق لگی رہندی
 گھر دی کدھرے ونڈ نہ ہووے
 تیرے بول نیں کنے مٹھے
 اپنی مٹھی کھنڈ نہ ہووے
 وگڑ ہی جاندے نیں او بچے
 جنھاں کھادی چنڈ نہ ہووے
 رمبا چنڈیا ہی کم آوے
 انج تے گھاہ وی چنڈ ن ہووے
 لیف رجائیاں بھج جاندے نیں
 اندر ول دی فنڈ نہ ہووے
 ربا بھنٹیں خوشیاں کھیڑے
 جیون دے وچ کنڈ نہ ہووے
 سو ہتھ رسا گھمدا رہند
 سرے تے جیکر گنڈھ ن ہووے

اک گستاخی کر بیٹھے ہاں
اسدی ادا اتے مر بیٹھے ہاں
لوک نے بیٹھے گھر دے اندر
آپاں ہی بے گھر بیٹھے ہاں
زندگی دی وگن دے اندر
سپنے قید کیوں کر بیٹھے ہاں
کیہ دساں میں اسدے غم وچ
کجھ تکلیفاں جر بیٹھے ہاں
منزل تیکر پہنچن خاطر
اگ دے دریا تر بیٹھے ہاں
کدے تاں نظر سولی ہوسی
چراں توں اوہدے در بیٹھے ہاں
دل دے خالی مندر دے وچ
مورت اوہدی دھر بیٹھے ہاں
'روزی' خاطر بھجڈے بھجڈے
پیار دی بازی ہر بیٹھے ہاں

عمران توں وی دکھ وڈے سہندیاں
زندگیاں جو گرتاں وچ رہندیاں
متھیاں وچ جیون دے لئی حسرتاں
رات دن نے چلداں ہی رہندیاں
اوہ کدی نہ پھیر مڑیاں ویکھیاں
حسرتاں جو ہنجھوآں وچ وہندیاں
سر اتے ہے اکاس، پٹھاں دھرت ہے
قیمتاں محنت دیاں نہ پیندیاں
چوندیاں جد جھگیاں ہی چوندیاں
کندھاں کیوں مھلاں دیاں نہ ڈھہندیاں
سوچدا ہاں جنداں نکلیاں نکلیاں
مفلسی دی پنڈ کنجھ چک لیندیاں
رحم کر کجھ سن او میرے ماکا
چیکاں مہلوماں دیاں کیہ کہندیاں
آگئی اے جاچ جسوں جیون دی
روحان اوہ رتجھاں دی چھانویں بہندیاں

دور تک اک سوگ ہے، سنسان ہے
بھیڑاں بھریا شہر دا شمسان ہے
ہر طرف نین نفرتاں ہی پھرتاں
مر رہیا ہر روز اک انسان ہے
سہم من وچ چہرے اتے مسکان ہے
اج کل دکھاں 'نچ میری جان ہے
نت دھاڑے دروپتی ہے مر رہی
میرا بھارت پھیر وی مہان ہے
مپھلسی دی پنڈ پٹھاں دب گئی
بچیاں دے بلھاں دی مسکان ہے
رہندا اج کھھ اوہ مکھوٹے پہنکے
کیہ پتہ ہن اسدی کیہ پہچان ہے

دل نوں جھلا کر جاوَن ایہہ تیریاں شوخ اداواں
رات رات بھر جاگ جاگ اسیں کھدے روز سزاواں
ساڈی ہک اچ دھڑکن بن کہ تیریاں یاداں
وَن جیوں چیتڑ وچ خوشبوآں سنگ چلن مست ہواواں
پت جھڑ دے پیراں تے اسدا پتہ پتہ ڈگیا
نروستز ہو گیاں بڈھے برکھ دیاں شاخاواں
دنیا توں جد موہ بھنگ ہويا اسدا اس دن دیکھیں
یاد آؤنیاں اسنوں مرے پنڈ دیاں او راواں
جد تک تیرے واقف نہیں ساں اسیں ساں سونے ورگے
ککھوں ہولا کرتا سانوں تیریاں یار جفاواں
جنگل گاہے تاں وی میتھوں گیا نہ جوگ کمایا
کوئی تاں مینوں دسے کہ میں انج ایہہ جوگ کماواں .

دھپاں چھاواں جردے دیکھے برکھ نیں ہاواں بھردے دیکھے
ماواں وانگوں دھر دل اندروں برکھ دعاواں کردے دیکھے
کیہ بن سکدے جنگل دی تھاں لوک سلھاواں کردے دیکھے
آری پھیرن والے نوں وی رکھ نیں چھاواں کردے دیکھے
بن ماواں دے بال کنیں میں ماواں ماواں کردے دیکھے
روزی روٹی خاطر کجھ تاں موت انہ لاواں کردے دیکھے
بن ظلموں کجھ لوکی اتھے سخت سزاواں جردے دیکھے
پچھی ڈرن ن جھکھو کولوں تیز ہواواں جردے دیکھے

جدوں وی سر طوفان اٹھایا ڈاڈھیاں نے
ماٹر بندہ مار مکایا ڈاڈھیاں نے
نگڑے دا تاں ستیں ویہیں سو ہندے
سچیں کر کے سچ وکھایا ڈاڈھیاں نے
ماڑے دی گھر والی سبھ دی بھابی ہے
ماڑے ول کد پت ویایا ڈاڈھیاں نے
پنچائتاں وی اچیاں ول ہی بھگتدیاں
پنچ پنچ سبھ کھیسے پایا ڈاڈھیاں نے
پیہہ سبھ دا باپ اے روزی سیاں اوئے
رب وی پیے اگے لایا ڈاڈھیاں نے
جدوں کدے وی لوڑ پئی قربانی دی
ادوں اپنا منہ پرتایا ڈاڈھیاں نے
بھکھ بڑی اے ڈاڈھی تے اک روٹی لئی
ماڑے اتے قہر کمایا ڈاڈھیاں نے

میری اکھوں ڈلدا پانی
 مٹی گھٹے رلدا پانی
 مالک پنج دریاواں والے
 پیندے نیں ہن مل دا پانی
 وٹاں بنے ٹپدا جاندا
 جد کدھرے ہے کھلدا پانی
 پانی چیون پر کئی واری
 موت وانگراں جھلدا پانی
 بندہ بھاویں بھل جاوے
 پر بندے نوں نہ بھلدا پانی
 تیرے غم دا پتہ نہ لگدا
 اکھوں جے نہ ڈلدا پانی
 بن کے بھاف ایہہ سک سڑک جاؤ
 رہا جے انجھ ابلدا پانی
 انت نوں پو پچھتاؤنا
 لوکو انجھ رہیا جے ڈلدا پانی
 دیکھ کے پانی جایا جاندا
 بند کر دیوو چلدا پانی

میں تاں گلاں کردا اودھے نمار دیاں
ہاں میں گلاں کرداں اپنے یار دیاں
میں راہی ہاں پیار 'بچ بچے راہاں دا
تاں ہی گلاں کرداں موہ تے پیار دیاں
جھانجر جھمکے گزرے کوکے تے کانٹے
گلاں کرداں اودھے ہار شدگار دیاں
ماروتھل دے اتے ورھنا چاہندا ہاں
خزاں 'بچ وی میں گلاں کراں بہار دیاں
جتھے خوشیاں ہاسے جیودے وسدے رہن
گلاں کرداں میں انجھ دے سنسار دیاں

بندہ بجا پھر دا اے رجاگاراں دے وچ روز
پیا اضافہ ہوندا بے رجاگاراں دے وچ روز
کچھ بندے نیں خبر خوشی دی کنے بندے ماتم
لکھاں اخر چھپدے نیں اخباراں دے وچ روز
بڑھے واری ہے سوچے اسدے خط پڑانگا پھر
چیتا ہی بھل جاندا اے کم کاراں دے وچ روز
کول محبت دے بن کوئی پوجی نہ پر میری
چرچہ اکثر ہندی شاہوکاراں دے وچ روز
زندگی والی جنگ کدے جت وی جاندے بندہ
اکثر جتاں بدل جاندیاں ہاراں دے وچ روز
رولا رپا رونق میلہ روزی روٹی خاطر
لکھاں لوکی پھر دے رہن بازاراں دے وچ روز
چارے پاسے چانن ہووے ہر اک من رشناوے
شالا سھدا دن لنگھے تیوہاراں دے وچ روز

جد وی اوہ سپنے سجایا کرن گے پل خیلاں دے بنایا کرن گے
یاداں دے وچ پاؤن گے مینوں وی اوہ جد کدے اوہ یاد آیا کرن گے
اج میں بوٹا ہاں اک دن لوک ایہہ میریاں چھاواں ہنڈھایا کرن گے
روشنی دا راگ وی سمجھن گے لوک گیان دا دیوا جلایا کرن گے
میں رہاں جاں نہ رہاں گل ہو رہے یار میرے گیت گایا کرن گے

روشنی کیہ ہے اک وار توں سویرا تاں ہو کے ویکھ
جے مینوں سمجھنا چاہنکدے میرا تاں ہو کے ویکھ
میں اپنے چاواں دے ہمیشہ ہی چراغ بالی رکھاں
میرے دل دے گھر دا کتے توں بنیرا تاں ہو کے ویکھ
جے ہے کوئی ڈر ہنیرے دا مٹالے ڈر توں اندر دا
بے گھرے لوکاں لئی توں کدھر پھیرا تاں ہو کے ویکھ
میری میری رہیں کہندا تے کیہ میں میں دی رٹ لائی
کدے توں ہی توں آکھیں میرے توں تیرا تاں ہو کے ویکھ
نے لکھاں لوکی جگ اتے پنچیر بھال دے پھر دے
بھٹکدے لوکاں لئی توں خاص اک چھیرا تاں ہو کے ویکھ

چپ نون ونناں دی کھنکار نال
توڑ چھڈ چھنن چھنن چھنکار نال
رسیا کر تون بھانویں ہزار وار
من وی جایا کر پیار نال
کھ نکھر جاوے دکھری گل ہے
من نکھرے نہ کدے سنگار نال
تیری آمد اتے مہکدے گلشن
پھل کھڑدے ن کلے بہار نال
تیری نظر سولی باج سانوں
کوئی واسطہ نہ سنسار نال
سارے پھلاں وچ تیری خوشبو ہے
سبھ رچے نہیں تیرے کھبار نال
کدھرے خوشی وچ نہ مر جائیے
ملیا کر نہ اینے پیار نال

اج ہوئی برسات 'بچ کوٹھا چویا ہے
کرمو بے بس ٹبر سارا رویا ہے
جد دی سنتی دی لڑکی ہے ادھل گئی
تد دا اس نین گھر دا بوہا ڈھویا ہے
موڈھیاں اتے لاشاں چکی پھر دے لوک
تن جیوندا ہے تن اندر من مویا ہے
جنوں پکھینے راہ تاں سارے دس دندے
اپر ایہہ نہ دس راہ وچ ٹویا ہے
سفر لمیرا منزل وی کوئی دس دی نہ
اج کھ بندہ کولبو اگے جویا ہے
میری روح توں داغ گنناہ دا اتھا نہ
میں تاں بڑا ہی مل مل اسنوں دھویا ہے

چل آ دھپاں اج ٹھر کے دیکھینے
اج کجھ دکھارا ہی کر کے دیکھینے
اگ دا دریا محبت جے بنی
چل ایہہ دریا وی تر کے دیکھینے
موت ہی جے زندگی دا سچ ہے
عشق پھر کیوں نہ کر کے دیکھینے
اپنا وی حوصلہ کجھ پرکھینے
ستم اسدے وی تاں جر کے دیکھینے
بجھاؤنی تیش جے دھرتی دی ہے تاں
بن کے بدل چل ورھکے دیکھینے

جذبیاء تحریراں دے جمال دی گل
کتے جھٹکے ذبح تے حلال دی گل
خودکشیاں دے دور وچ جی رہے ہاں
اس توں ودھ ن ہووگی کمال دی گل
ساڈے بھاشن من دی بات ہی ن کی
ہونی کیہ سی کساناں دے حال دی گل
کنیں ٹر گئے جہانو ولکدے روندے
پرانی نہیں ایہہ پچھلے سال دی گل
جتھے ساہ ن آوے اتھے کھڑے نیں لوک
ایہہ وی تاں ہے وڈی مثال دی گل
اسیں تاں سپیاں وچ وی قتل ہوئے
کون کرو ساڈے چاء ل ملال دی گل

اوداں ندیاں تر جانا ایں
ساڈی واری مر جانا ایں
ایدھر اودھر بھجا پھرنے
کھورے کسدے در جانا ایں
چھڈ کے سوکے مارے رکڑ
دریاواں اتے ور جانا ایں
مان کے ہاسے غیراں دے توں
ساڈے دیدے بھر جانا ایں
تیرے باجھو مر جانے آں
توں کنج دوری جر جانا ایں

زندگی سکھر دپہر سیتھوڑے چراں دی گل ہے
 کنا سنکھا پھر سی تھوڑے چراں دی گل ہے
 جد امبراں بچ گل گیا تیرا رنگ شرتی جیہا
 موسم دی کیسی لہر سی تھوڑے چراں دی گل ہے
 جسدے پانی بچ نرگسی لہراں دی آمد سی کدے
 مرے سپیاں دی نہر سی تھوڑے چراں دی گل ہے
 اس پیاس دا احساس لوکاں نوں ہوندا کس طرحاں
 پیاسا تیرا شہر سی تھوڑے چراں دی گل ہے
 سبھ لئیادل توڑیا تے تڑپھدا ہی چھڈ گیا
 اس نے کیہ کیتا قہر سی تھوڑے چراں دی گل ہے
 جسنے ہنے ہی لڑدیاں مینوں بڑا ہی کوسیا
 اودھے من دی ہی تاں گہر سی تھوڑے چراں دی گل
 ہے جو جھانجراں توں ہو جدا دس بیڑیاں دے جا پئے
 بڑے مٹلی او پیر سی تھوڑے چراں دی گل ہے
 انتاں نوں میں ڈیک لا سارے دا سارا پی لیا
 سمیاں دا ہی تاں زہر سی تھوڑے چراں دی گل ہے

کھلیاں نیں اسدے گھر دیاں باریاں
پھیر اج شاماں نیں کنیاں پیاریاں
کھولھ کے رکھے جو نت ہی کھڑکیاں
ساڈیاں متاں او سے نے ماریاں
سکھر دپہرے شاماں دا احساس ہويا
شاید او سے جلفاں ہین کھلاریاں
کچھ تاں اسدے نینا دا وی دوش ہے
جنا سانوں نت ہی واجاں ماریاں
پیار دی دولت ملی سی اوں نوں
ایویں نہیں سی رانجھے مجھاں چاریاں
جھے جھے کم آودی سادگی
اوتھے کتھے چلدیاں ہشیاریاں

ایہہ کیہ کارا کر گئے جن
ست سمندر تر گئے جن
چھڈ کے دل دی بنجر دھرتی
دریاواں اتے ور گئے جن
کرے قرار نہ کیہ پورے
تولاں توں وی ہر گئے جن
ارمانا دی بال کے ارتھی
دل دے ویڑھے دھر گئے جن
رتجھاں سفنہ آس محبتاں
قتل امیدیاں کر گئے جن
گیرا نال جو کرن وسپا
سینے پتھر دھر گئے جن

زندگی یار گوائی اے
تاں وی واٹ نہ پائی اے
چٹی کالی کر کر کے
اپنی اود لکائی اے
جھوٹھ فریب زمانے وچ
سچ دی کیہ سنوائی اے
بول کے سچے بول توں کی
جان دکھاں وچ پائی اے
اسدا ساتھ وی چھٹ گیا
پیش پئی تنہائی اے
چارے پاسے منہ اڈ کے
کنجھ پئی مہنگائی اے
بال انانے ورجن نہ
کیہ ساڈی دس کمائی اے
تنگیاں گھاٹاں تھوڑا وچ
ساری عمر لگھائی اے
توں کیہ جانے تیرے بن
کنی پیڑ ہنڈھائی اے

ہتھ مہندی نال بھرے ہوئے سی
اوہنے کھ اتے دھرے ہوئے سی
اوہنے خواب تاں سجائے ہوئے سی
تے نصیب اوہدے مرے ہوئے سی
لالی اکھیاں دی ہی دسدی
دکھ اس کنے جرے ہے سی
اسدے دل دی دھرتی اتے
مینہ دکھاں دے ورھے ہوئے سی
تیگیاں دے وچ جھلس گئے سبھ
پیار دے پتے جو ہرے ہوئے سی
یاراں وچ رہے روزی ہسدا
انچ چاء اوہدے مرے ہوئے سی

من دی پیڑ نہ لکدی اڑیا
رگ رگ پی اے دکھدی اڑیا
روح دی پیاس ویاکل ہوئی
اگ اندر دی دکھدی اڑیا
بجر تیرے نے ہے ماریا مینوں
جان جاندی اے مکدی اڑیا
جی میرا جنجال بچ پھسیا
دھڑکن دل دی رکدی اڑیا
کیوں اک خوشی دی چہر کوئی
میرے در نہ ڈھکدی اڑیا
ہے میرے من دی جھیل اولی
نہ بھردی نہ سکدی اڑیا

جینا کتنا محال ہوندا اے
جد وی تیرا خیال ہوندا اے
اسنوں تلکے نہ رجدیاں اکھاں
من وی کتھے نہال ہوندا اے
کئی واری ہے ورجیا اسنوں
دل نہ بھورا سنبھال ہوندا اے
جد وی دیکھاں میں رلدے بچپن نوں
حان دل دا بیجال ہوندا اے
میں کدوں اکلا ہوندا ہاں یارو
اسدا غم میرے نال ہوندا اے
پتھراں بچ وی رزق کرے پیدا
قدرت دا ہی تے کمال ہوندا اے

یارو کداں من پرچایے ہولی تے
دسو کستوں رنگ لگایے ہولی تے
غصے دے نال سارے لالو لالو ہوئے
کہڑے منہ گلال چھہائیہولی تے
دھرت پیٹھلا پانی زہری ہویا اے
پانی وچ نہ زہر ملایہولی تے
دنیاں اندر ہن نہ ویر ورودھ دے
سارے رل کے قسماں کھایے ہولی تے
ماواں واگوں چھاواں سر تے رہن سدا
آؤ اک اک رکھ لگایے ہولی تے
سارے رنگ ہی مٹھی دے وچ آ جاون
یاراں نوں گلوکڑی پایے ہولی تے

تیرے بناں گزارا کیتا وریاں توں
مرنا اسیں گوارا کیتا وریاں توں
دنیانداری رستے ناطے و سر گئے
جیون آپ نقارہ کیتا وریاں توں
ہوش رہی نہہجن سورن پھین دی
غماں دا بس سہارا کیتا وریاں توں
اسدی سندر صورت جد دی تکی اے
ہور ن پھیر نظارہ کیتا وریاں توں
تیرے سپنیاں وچ ہمیشہ وسن لئی
من نوں تخت ہزارا کیتا وریاں توں

دل نوں روگ لوا بیٹھے آں
پھر اک دھوکھا کھا بیٹھے آں
پھلاں دی چاہت وچ اپنے
من تے زخم لوا بیٹھے آں
اسدا تے وکھرا رستہ سی
کہڑے رستے جا بیٹھے آں
اس دن دی برسات رکے نہ
فصل غماں دی لا بیٹھے آں
اوہ وی تے رویا ہوویگا
جس لئی ہنچھ وچہ بیٹھے آں
ہن کتھے پچھتاوا اڑیا
تیرے نال لگا بیٹھے آں

جاں تے گل نہ کریا کر
جاں پھیر خود وی جریا کر
ہاؤں دی پنڈ اتار ذرا
اسدے خوف توں ڈریا کر
ندیاں اتے ہی ورھدا ایں
تھل اتے وی ورھیا کر
نیواں ہو جا پھر بھانویں
ڈونگھے پتن تریا کر
اپنا گھر ہی بھر دا ایں
ماڑ دا وی بھریا کر
اک دن سبھ نے مک جانا
گل گل تے ن مریا کر
تیرا کفر وی بردے ہاں
توں وی سچ نوں جریا کر

کننا درد ہنڈھایا ہے
تاں کتے تینوں پایا ہے
لوکی یار بناؤدے نہیں
میں تاں یار کمایا ہے
یاداں وچ محفوظ ہے جو
اس دا ہی سرمایہ ہے
میں اوس دا پرچھاواں ہاں
اوہ میرا ہمسایہ ہے
کاہدا مان زمانے دا
سارا جگت پرایا ہے
رب رسدے تاں رس جاوے
میں تاں یار منایا ہے
میرے خواباں اندر کون
کھڑ کھڑ کے مسکایا ہے

جھلے کچھ موسماں دی مار نون
وکھ پچھ کے پنچھیاں دی ڈار نون
راہ ایچ بھاویں لکھاں ہی دشواریاں
پا ہی لیندے منجلاں دی سار نون
یودھیاں دا کم بس نہیں جتنا
ہندا ہے سویکارنا وی ہار نون
تنگیاں تے ترشیاں دے ہی ڈرون
بجھدی ہے چھڈنا سنسار نون
اوہ کیہ جانے دوستی دے درد نون
جو نہ جانے سچے سچے پیار نون
ساڈا دی جیرا ہے کچھ سہندے پئے
نت تیرے نشتران دے وار نون
ٹڑ پیا ہاں جدوں کسے نے سدء
ویکھیا نہ میں کدے کم کار نون

کون میرے سپنیاں وچ رو رہے
ہنجھوآں دے نال چہرہ دھو رہے
وین ڈاڈھے ہور ڈونگھے ہو گئے
کون انجھ رو رو کے آپا کھو رہے
اس طرحاں دی آس تاں رکھی نہ سی
جس طرحاں دا زندگی وچ ہو رہے
عشق دے رستے تاں نیں کول بڑے
کون سولان تکھیاں ایہہ بو رہے
شہر دے ہر موڑ تے وراپ ہے
شہر دا مالک بے فقرہ ہو رہے

تیرا ہر بول مینوں پروان ہوندا اے
تیرا ہر شبد میری تاں جان ہوندا اے
کوئی بولے تے ساہ روک کے سنے ہوا
استوں وڈا ہور کیہ سمنان ہوندا اے
اوسدی کئی ہی چنتا ہے چندرے نوں
ایہہ دل وی بڑا بے ایمان ہوندا اے
بڑے مکھوٹے نیں چہریاں اتے اج کل
بندہ چھیتی کتھے پہچان ہوندا اے
میرے کول تے ہے بس محبت دی خوشبو
عاشق ایتھوں ہی تاں پہچان ہوندا اے
او تیر نظراں دے چھڈدے نہ سوچن
کے کے دا کنا نقصان ہوندا اے
سچ دے راہاں اتے چلدے نیں جیہڑے
اونھا دے قدماں وچ جہان ہوندا اے

ہن اس جگ تے جی نہیں لگدا اکا ای ماسہ وی نہیں لگدا
کس نوں حال سناہیے دل دا کوئی اپنا ہی نہیں لگدا
اس پچھیا تیرا غم کیہ لگدا میں آکھیا کیہ کیہ نہیں لگدا
کدے اوہ میرا سبھ کچھ ہوندے کدے کدے کچھ وی نہیں لگدا
کنیں واری درپن وچ اپنا چہرا وی اصلی نہیں لگدا
کنا کچھ نقلی ہے جگ تے پر سانوں نقلی نہیں لگدا
سارا پنڈ گھر وانگ سی لگدا ہن کوئی گھر دا جی نہیں لگدا

میں تیرے ہنچھو آں وچ ڈب کہ مرنا نہیں چاہندا
کہ تیرے ہاڈکیاں دے سیک وچ سڑنا نہیں چاہندا
میں چاہندا ہاں تیرے ہر ڈکھ دا دارو بنا ایپر
میں بنکے مینہہ مصیبت دا کتے ورنہ نہیں چاہندا
میری مٹی وچ پھل اگن میری حسرت تاں اپنی ہے
میں بن کے دریا دا کنڈا کدے کھرنا نہیں چاہندا
میں ہر اک بال دے ہتھ وچ کھڈونے ویکھنا چاہندا
تے بھکھا بال کوئی تڑپدا جرنہ نہیں چاہندا
ایہہ میرا سیس میرے مالکا بس در تیرے نیوویں
میں تھان تھان سیس نیواں اپنا کرنا نہیں چاہندا
کسے بستی دے ویڑھے روشنی میں بن تے سکدا ہاں
کدے وی جلمیاں دے نال میں کھرنا نہیں چاہندا

کی آکھاں کجھ بول نہ ہووے
حال غماں دا کھولھ نہ ہووے
سک گئے نینا والے کوئے
اک وی ہنجھو ڈول نہ ہووے
زندگی والے درپن وچوں
چہرہ اپنا ٹول نہ ہووے
تیرے باجھوں دل دا دکھڑا
ہور کتے وی پھول نہ ہووے
کجھ وی مینوں سبھدا ناہیں
ادہ جد میرے کول نہ ہووے
ڈب ہی جاوے اکا سورج
جیکر دھرتی گول نہ ہووے
تیری نظر سولی دے بن
کوڈی میرا مول نہ ہووے
میں تیرا ہاں بس تیرا ہاں
اگے ہن کجھ بول نہ ہووے

میں نہیں ہاں تیرے شہر جیہا
نت ہی ہوندے قہر جیہا
میں تاں پنڈ دی سویر جیہا
پیارى غزل دی بحر جیہا
تیری چھوہ نوں مچلاں میں
میں ہاں ندی دی لہر جیہا
شام ہیدریا پنچھی تے میں
سورج ہاں پچھلے پھر جیہا
میرے اندر ڈب جا توں
میں اک پیاسی نہر جیہا

بلدے ہوئے رکھاں دی گل کون کرے
روزی تیرے دکھاں دی گل کون کرے
جو وی پاؤدا بات رب دی پاؤدا ہے
اپر ایہناں منکھاں دی گل کون کرے
کوڑے دے ڈھیراں تے بچپن رلدا ہے
دسو اہنا بھکھاں دی گل کون کرے
پتراں واسطے کیہڑا دکھڑا جریا نہیں
اپر ماں دے سکھاں دی گل کون کرے
چپاں جو چیکاں دے وچ نیں بدلایاں
مترو اہنا چپاں دی گل کون کرے
دھیاں لئی قبراں نے جو بن گئیاں
'روزی' اہناں ککھاں دی گل کون کرے

دل ساڈے دے تار اولے
ساڈے تے نین پیار اولے
ہر ویلے ہی چھدے رہندے
سینے دے وچ خار اولے
رس پٹھن تے من جاندے نین
اپنے بجن یارن اولے
تھک گئے ہاں ڈھوندے ڈھوندے
روح دے اتے بھار اولے
تیری کوئی ریس کرے کی
تیرے نین کم کار اولے
دل دے وچوں جاگ نین پیندے
خیال جے دو چار اولے
موسم کنجھ دا بوہے ڈھکیا
انج دے ایہہ تیوہار اولے
'روزی نوں غم ہور نین دندے
اسدے وی غمخار اولے

دس اللہ توں کیہدے ول
ماڑے ول جاں گمڑے ول
جاں تاں اپروں رزق ور
جاں سانوں وی ڈالر گھل
اپنا کوئی سرناواں دے
کوئی تاں اک نکانا مل
سارے یب نین ماتر لئی
ایہہ تے کوئی نہ چنگی گل
گھراں وچ خالی پیپے کھڑکن
مندراں دے وچ کھڑکن ٹل
کداں عیساں کردے لوک
سانوں وی کوئی دس دے ول
لوکی آکھن بابا ٹل
پکیاں اتے پکایاں گھل
جو دینا ای اج ہی دے
کس نے دیکھیا مترا کل

سجنا نال بہار ہے ہندی
زندگی تاں اپہار ہے ہندی
متھے رگڑن نال کسے دی
کد ایہہ پیڑی پار ہے ہندی
کنیاں لئی جو شردھا ہندی
کنیاں لئی وپار ہے ہندی
اوہی شے دکھ دیندی اکثر
جیہڑی وسوں باہر ہے ہندی
جدوں اچھاواں دودھدیاں
'روزی' زندگی تاں دشوار ہے ہندی

سانوں دلوں وسار نہ دیویں چھڈ کتے وچکار نہ دیویں
تیرے کر کے جوندے پئے آں ویکھیں کدھرے مار نہ دیویں
پھل محبت والے دے جا سولاں کنڈے خار نہ دیویں
سپنے وچ وی روون اکھاں ایداں دا کجھیار نہ دیویں
جھوٹے موٹھے لارے لا کے ایویں بتا سار نہ دیویں
رہا بندیاں دے ہتھاں وچ قلم دئی ہتھیار نہ دیویں
جھلا کتے نہ ہو جے نہ 'روزی' انا وی توں پیار نہ دیویں

جے توں گل مکاویں تاں ہی گل بنے
کدے تاں پار لگاویں تاں گل بنے
بڑی ہی واٹ لمیری حالے عمراں دی
جے توں ساتھ بھاویں تاں ہی گل بنے
تیرے قول سارے ہی بہانے بن جان
نہ توں انجھ ستاویں تاں ہی گل بنے
پیار 'بچ اکو ملاقات نہیں کافی
کدھرے روز بلاویں تاں ہی گل بنے
کی کیہ ربا جگ 'تے ہوندا پھر دا اے
کیراں بھنجے آویں تاں ہی گل بنے
نت ساڈے 'تے ڈانگاں دا مینہہ ورھدا
توں وی مور بھناویں تاں ہی گل بنے.

کوئی گل تے دس کوئی جواب تاں دے
کوئی ڈھنگ تاں لہھ کوئی حساب تاں دے
جتنے لکھیا ہووے اس طرحاں ظلم کرنا
کوئی اک مینوں انجھ دی کتاب تاں دے
جھولی خیر پا دے کجھ لحاظ تاں کردے
جھلک مکھڑے دی کیراں توں جناب تاں دے
چل او جان جے ملنے دا وقت نہیں ہے
توں کوئی یاداں دا کول گلاب تاں دے
ٹھل جاواں میں بنکے سوتی توں کیراں
ڈونگھا موہبت دا وگدا جھناب تاں دے
اسیں سولی وی چڑھے تیرے اشک خاطر
ساڈی قربانی نوں کوئی خطاب تاں دے

غضب ایہہ کیسا کردے پئے ہو
دھپاں وچ وی ٹھردے پئے ہو
دل دا بوجھ دگاہ کے مارو
نت کیوں ایویں مردے پئے ہو
غلطی منے مکت ہو جاؤ
معافی توں کیوں ڈردے پئے ہو
جے فرضاں دی پنڈ ہے چکی
پھر کیوں ہوکے بھردے پئے ہو
کل نوں تساں نے مکر جانا
قول کیوں اج پھر کردے پئے ہو
سبھ کجھ استھے ہی رہ جانے
سانجھ سانجھ کیہ دھردے پئے ہو

ذرا نزدیک آؤ بادشاہو
انجھ تے نہ ستاؤ بادشاہو
میں ازلاں توں پیاسے دا پیاسا
کدے پیاس بجھاؤ بادشاہو
غماں وچ سانوں رڑھدے جانڈیاں نوں
کنارے تے لگاؤ بادشاہو
تسی کیوں چپ ہوئے گل کر کے
ذرا ایہہ گل مکاؤ بادشاہو
ہے دینی جان جا کے رب نوں ہی
کدے تاں خوف کھاؤ بادشاہو
اسانوں ہجر دے وچ مکیاں نوں
نہ مریاں نوں مکاؤ بادشاہو
گھڑی ہے ملن دی تے چپ ہو کیوں
نہ اینا قہر ڈھاؤ بادشاہو

سبھ نوں سبھ کجھ دس نہیں ہندا سبھ کجھ سبھ دے دس نہیں ہندا
انج تاں نسا چاہندے بندہ زندگی توں پر نس نہیں ہندا
جتھے تنگیاں ترشیاں ہوون اس تھاں ہاسہ ہس نہیں ہندا
نکی جہی نہیں گل وسپا ہر اک کولوں دس نہیں ہندا
دکھاں دے جھمھے جیون وچ پیڑ تاں ہندی رس نہیں ہندا
سبھ کجھ کدرت دے دس ہوندے بندے دے کجھ دس نہیں ہندا
بندہ پورا ہو جاندا ہے پورا اسدا جھس نہیں ہندا
روز ہی 'روزی' ترلے پاؤندا پر اوہ ٹس توں مس نہیں ہندا
اپنے دکھڑے پیش پئے نیں بندے کولو ہس نہیں ہندا

توں راتیں کیوں ہنچھ وہائے دسیں نہ
کسدے لئی سی نین سجائے دسیں نہ
کون سنگا تیری درد کہانی نوں
اتھے سارے ہین پرانے دسیں نہ
اتھے پھل وی ڈردے ڈردے کھڑدے نیں
کیسے دل اتے موسم چھائے دسیں نہ
جیہڑے چین دلاں دالٹ کے لے گئے نیں
کون سی کہڑے دیسوں آئے دسی نہ
دل دے دکھڑے پونا کول وی کھولیں نہ
پنچھی جان کتے گھبرائے دسیں نہ
عمر دی پونجی نیں جیہڑے تیرے لئی
توں ایہہ غم نے کچھ کمائے دسی نہ

جے اوہ پتھر ہے تاں دل نوں توڑے وی
بنھے لاوے کشتی جاں پھر روہڑے وی
لوک اکلے دشمن نہیں محبت دے
جان دے دشمن اکثر بنن وچھوڑے وی
دل دے پھٹن بندے کولوں جر ہوون
تنگ بڑا نیں کردے روح دے پھوڑے وی
اوہ جے ساتھوں دکھرا ہونا چاہندا اے
اپنا سبھ کجھ چکے ساڈا موڑے وی
رکھ حوصلہ نہ ڈر اتھے ہمت نال
بیتے ہن بن جادے تھوڑے تھوڑے وی
جیہڑی بیر تھردی مٹھیاں بیراں نال
اس نوں جھلنے پین تھیرے روڑے وی

ساڈے نال کیوں ویر کماؤنے
کیوں سانوں سولی لٹکاؤنے
ستے ہوئے ارمانا تانہیں
سپنے دے وچ آن جگاؤنے
انت نوں سبھ کجھ مک جانا اے
کیوں سانوں توں روز مکاؤنے
نکی جہی اک کھائس بدلے
ترلے کیوں اپنے کڈھواؤنے
'ماڑ' ہو کہ سوچ اوئے ربا
کیوں ماڑے 'تے قہر دراؤنے
ساڈے سر امبر دی چادر
توں تے اپنے مھلیں ساؤنے
اسنوں دکھاں پچھیا اک دن
اوئے توں حالے تیکر جیونے
توں اس موسم وچ وی 'روزی'
کنج ایہہ گیت خوشی دے گاؤنے

ما تم ہے تے اودھر خوشی دے ساز نے
حاکم ترے راج دے کیے رواج نے
شہر دے سبھے لوک تاہیؤ لڑ رہے
شہر دے راکھے سبھ جاگل سازل نے
ہمیشہ نواں اک بہانہ بھال لیندے
اج کل دے تجن بہانے باز نے نیں
سولاں تے چلکے دکھ جر کے مر کے
ایسے طرحاں ملدے جتاں دے تاڑ نے
توں کتے ہن توں ہی دل نہ چھڈ دئیں
ایہہ تاں حالے جیون دے آغاز نے
اسیں ہاں اسدے دوستاں دی لسٹ وچ
تے سانوں ایسے گل دے ہی ناز نے
کھ سوہنا روپ سوہنے خیال وی
سانوں وی دسدے ایہہ کہڑے راج نے

آ مل پیے چج دے نال
ٹر آ کسے وی چج دے نال
اکھاں دے وچ نیندر بھر
وچ اک سپنا کج دے نال
شہد گڑھے اسدے بول
سننا چاہواں رج دے نال
لٹک رہیا چج سولی اتے مجرم
رلے نے چج دے نال
اکثر ادھیو کچھڑ دیے
جو نہیں ٹردے اج دے نال
من جے اندروں پاپی ہے
کجھ نہیں ملنا چج دے نال
کول دل نے ٹٹ جانا
انج نہ کھیڈ کج دے نال

جیہڑی اپنے نال ہوئی اے پچھو نہ
 زندگی تاں بیجال ہوئی اے پچھو نہ
 چنگے دناں دی جیہڑی رٹ لگائی سی
 لوکاں لئی کجھ کال ہوئی اے پچھو نہ
 غربت والیاں پنڈاں ڈھوندے لوکاں دی
 کجھ ایہہ ٹیڈی چال ہوئی اے پچھو نہ
 چنگا ہوو سوال ہی پیدا ہوندا نہیں
 چندڑی آپ سوال ہوئی اے پچھو نہ
 ساڈے ملک رچ کیہ کی ہندیکی دسیئے
 کی کیہ یار کمال ہوئی اے پچھو نہ
 اوسدے سچے بول سندیاں کہڑے رک
 محفل لالو لالو ہوئی اے پچھو نہ
 میں تاں اس نوں ایویں کیویں سانیاں سی
 الفت پر جنجال ہوئی اے پچھو نہ
 اشک جدوں دا ہڈیں رچے اودوں توں
 چند تالوں بے تال ہوئی اے پچھو نہ

پہنچے ہر محفل جدوں مقام تک
سمٹ جاوے آ کے تیرے نام تک
یاد تیری پچھا میرا چھڈدی نہ
لے ہی جاندی ہے اوہ مینوں جام تک
میری ویدنا وی کئی ڈاڈھی ہے
من نوں لے تردی ہے جیہڑی کام تک
اوہ ہے خواہش بھاویں پر اوسدی نظر
تج ہی جاندی ہے میرے عام تک
بھاویں اسنوں اگ چوں لنگھنا پئی
پہنچ سکی اے کیہ سیتا رام تک؟
گھروں ٹرن ویلے بندہ باغ ہندے
جنگل بن جاو پرتدا شام تک

سوگی خیال دی چنگیر وچوں
دھندلے چہرے دی سویر وچوں
میں تینوں سیان لواں گا پیارے
ہلاتاں دے گہرے ہیر وچوں
میں تیری ہر پیڑ نوں جاندا ہاں
تیرے سارے درد سیاندا ہاں
میں تینوں ٹول کے بھال لواں گا
الجھی زندگی دے کھلیر وچوں

اسیں جو خواب سی نینی سجائے
اوہ سارے رہ گئے دھرے دھرائے
ہن تاں بھالدے ہاں حیات آپاں
غرضاں تے فرضاں دے ڈھیر وچوں

ساڈے ساہواں دا حساب بن کے
آجا توں کتے مہتاب بنکے
میری محبت دا خزانہ ایں توں
اساں کیہ لینا ہے کبیر وچوں
توں ہم سفر تے ہم خیال میرا
تیرے ورگا ہی اے حال میرا
توں اک دن مل پیا سی مینوں
سوہے خواباں دی سویر وچوں
سنے گم نام راہ تے چل کے
قسمت نوں ہی سبھے کجھ مل کے
کجھ لوک تاں بھالدے نے
جیوں اسے الجھن تے ہیر پھیر وچوں

اوس نے میتھوں نظر چرائی ہندی اے
 کھ اتے کالی عینک لائی ہندی اے
 دھپ دے کولوں بچن دا اک بہانہ ہے
 اوہناں بس قیامت ڈھائی ہندی اے
 سورج کتھے چر تیکر چھپ سکیا اے
 بدلاں سنگ بس لکن مچائی ہندی اے
 اسنوں بلدی آگ دا سیک ن پچھو
 جی جسے دل وچ آگ لکائی ہندی اے
 ساڈا وی کیہ سجنا پھبنا تھڑیاں دا
 روٹی لئی ہی مساس کمائی ہندی اے
 ماتر بندہ سدا یدھ وچ رہندا ہے
 لیکھاں نال جو روز لڑائی ہندی اے
 ربا جتھے پاپ کمائے جانڈے نے
 اوتھے وی تاں تری خدائی ہندی اے؟
 مکتی اصل وچ اوسے دی ہی مکتی ہے
 جسے جسم دی قید ہنڈھائی ہندی اے
 میرے ہاسے وچلا سچ نہ جانے توں
 ہاسے وچ میں پیڑ چھپائی ہندی اے

مشکل دے نال ہمد لہیا مر کے جی کے مر مر کے
وٹڈ نیا جاں رگڑ کے متھے ترلے منتاں کر کر کے
زندگی والے ساگر دے وچ ٹھلے وی پر پھر اک دن
پہنچ گئے سی کنڈھے اتے تر کے ڈب کے تر تر کے
سوکھا نہیں ہے تیز ہواواں تتیاں لوآں سنگ لڑنا
پک ہی جانڈے بندہ انت نوں داوا لوآں جر جر کے
جدوں اوہ میرے در دے اتوں مڑ گیا بن دستک دتیاں
دل دا ہر اک کونا رویا ہبھ کے ہاؤ کے بھر بھر کے
مشکل ہے ایہہ عشق کماؤنا عمر لگاؤنی پیندی ہے
عشق گلی چوں لنگھنا پینڈے کھڑ کے جر کے ڈر ڈر کے
ایویں نہیں ایہہ جت دا سہرا کسے دے سر اتے بجھ جاندا
لڑنا پینڈے انت سمیں تک سمیں تلی اتے دھر دھر کے

تیرے خواب وچ جدوں رات شور پاوگی
کہ میری یاد ادوں تاں تینوں وی آوگی
ساری ہی عمر تیرے ملن دی اڈیک رہی
اسے ہی آس وچ ایہہ جان میری جاوے گی
تیری ہی خوشبو رلی ہے میرے ساہاں وچ
مرے وی گیت ہوا تینوں کدے سناوگی
میں اسدے درتوں نت ہی اداس مڑ آواں
سوچدا ہاں اوہ کدے تاں مینوں بلاوگی
بہار ہے پردل تے اجے دوراے خزاں
کدوں خوشبو تیری در میرا مہکاوگی ؟
برکھ نے گیت مریتپیاں ایہہ نظماں نے
میری ہر شاخ غزل اس طرحاں ہی گاوگی

جویں اوہ چاہندے نے میں اوہ اکھر کیوں نہیں لکھدا
میں سڑدے تھل نوں آخر سمندر کیوں نہیں لکھدا
بہت اعتراض ہے اوہناں نوں میرے لکھن اتے
اج کل میں پھل نوں پھل لکھدا ہاں پتھر کیوں نہیں لکھدا
بڑے ناراض ہن حاکم میری اس پیشکاری لئی
کہ میں نقلی چے ابنا دے منجر کیوں نہیں لکھدا
نری اک چھت ہے اس قیدخانے دی نری چھت ہے
اوہ آکھن کہ توں اسے نوں ہیامبر کیوں نہیں لکھدا
سخنور چپ ہے حیران ہاں میں ایس گل اتے
کہ تکھے خنجر نوں آخر اوہ خنجر کیوں نہیں لکھدا
جو میرے خواہاں وچ دسدے سکھ مئی خوش نما جیہا
توں میرے لئی انجھ دا پس منظر کیوں نہیں لکھدا

جد وی اہ بولن گے تاں گلاں سناؤن گے
الزام سارا بے قصوراں اتے لگاؤن گے
وہم ہے سارا کے رب دلاں وچ وسدے لوک
جد ملدے نے بس دل ہی دکھاؤن گے
کل دسہرا ہے تے تسیں دیکھ ہی لینا
راون لکو کے راون دا پتلا جلان گے
بچ گیا جے پھیر وی بدیاں دا بادشاہ
چونا وچ سبھ اس نوں ووناں وی پاؤن گے
سبھ لینا دن اونھا دے رہ گئے تھوڑے
لوک جیہڑے سچ دا دیوا جگاؤن گے
توں سمجھدیں سچ جیہڑا بولیدے اس دے
لوک ستھاں وچ اک دن گیت گاؤن گے

اج کل بہت اداس رہندیاں میرے گھر دیاں کندھاں
گم سم نے کچھ وی نہ کہندیاں تیرے گھر دیاں کندھا
چراں دیاں سانجھاں سی جتھے اوس تھاں اج کل جھگڑے
سوچاں پھرکاں نے کھا لئیاں وڈیرے گھر دیاں کندھا
گھر دے اندر گھر اک وکھرا جد توں ون لگے
آپو وچ نے وکھرے رہندیاں میرے گھر دیاں کندھاں
جتھے موہ تے پیار محبت اوہ گھر اصلی گھر ہے
چان چان کہندیاں رہن ہنیرے گھر دیاں کندھاں
راتیں جیہڑے گھر پہنچے نہ جھلیاں اونا پتراں نوں
ماداں وانگو لبھدیاں رہن سویرے گھر دیاں کندھاں
پیہہ دھیلا رونک میلہ بن تیرے سبھ کیہ ہے ؟
ساڈے لئی شمسان نے رہن بسیرے گھر دیاں کندھاں

اسیں پوناں کولوں اوہدا حال چال چکھدے ہاں
ساڈے بناں اودا کجھ دا اے حال چکھدے ہاں
میرے گیتاں وچ اس دے خیال بھرے پئے نے
ساڈے بارے کیہ اے اوس دا خیال چکھدے ہاں
سانوں کئی ہی اسانی نال اوہ بھل بیٹھے
کنج کیتی اوہناں انجھ دی کمال چکھدے ہاں
ویڑے دل والے تیریاں ہی یاداں دی دھمال
تیرے ویڑھے وی کوئی پیندی اے دھمال چکھدے ہاں
ساڈے ساہاں وچ اسے دی ہی خوشبو رلی اے
کنج بھلاں یاد اس دی سوال چکھدے ہاں

دن دیہاڑے لہدے جو بازاراں توں ڈر لگدا ہے
 ایسی مار وگی اے ہن تے یاراں توں ڈر لگدا ہے
 اپنے دھوکھے الفت دے وچ ہن تک کھا کے بیٹھے ہاں
 سچ پچھو تاں ہن تے مینوں ہاراں توں ڈر لگدا ہے
 تانگھ اڈیک بیراگ دچھوڑا بے بسی لاچارے
 عشق وچ اناں سارے ہی ہتھیاراں توں ڈر لگدا ہے
 اپنا غم اپنا ہوندا ہے غیراں نوں کیہ دسنا
 اج کل تاں اپنے ہی عنخواراں توں ڈر لگدا ہے
 کی مہکاں سنگ رل کے بہنا کیہ پھلاں سنگ ہسن
 کول پیتاں نوں بس تکھے کھاراں توں ڈر لگدا ہے
 آپو اپنی ڈفلی ہے تے آپو اپنا تال ہے اتھے
 سانوں ٹوپیاں شملیاں تے دستاراں توں ڈر لگدا ہے
 ایداں دا تے سوچیا نئی سی جو اس ملک وچ ہوئی
 اے پچیاں نوں ہن ساڈے لاڈ پیاراں توں ڈر لگدا ہے
 کیہ معلوم ہے چوراں دے نال رل ہی گئے نہ ہون
 ہن تاں شہر دے راکھے چوکیداراں توں ڈر لگدا ہے

سورج ٹک ٹک سٹی جاوے من میرے دے امبر نون
 تارے ڈبن دے لئی تر پئے ڈونگھے شانت سمندر نون
 لاشاں دی گنتی اوکھی سی وین سنے نہ جانده پر
 پتھر دا بھگوان کیوں ہسے ویکھ کے ایسے منجر نون
 جیہڑے روٹی اگے ہردے روز ہی غرضاں اگے وی
 بھکھے بچپن نے کیہ کرنا پڑ کے یار سکندر نون
 جسدے پیراں دے وچ چھالے سینے اندر کھچ ہووگی
 بس اک راہی سمجھ نہ لینا ایسے کسے مسافر نون
 میرے سینے دے وچ جیہڑا دھر اندر تک گڈیا ہے
 میں کجھ تمنغہ سمجھاں اپنی چھاتی وچلے خنجر نون
 بندہ اکثر دسریاں دے عیب دکھاؤدا رہندا ہے
 بے سمجھ نہ جھاتی مارے کدے وی اپنے اندر نون
 جس دے وچ وچ محبت والا اک وی بوٹا اگے نہ
 کی کرنا ہے ایسی ظالم دل دی دھرتی بنجر نون

دل وچ نہیں امنگ تاں جھوٹھے ہاسے دا کیہ کرنا ہے
چاء نے جدوں ادھورے تاں اسماں دندا سے دا کیہ کرنا ہے
اسدے در توں کنے واری خالی مڑ آیا ہاں میں
ہن میں اپنے دل دے خالی کاسے دا کیہ کرنا ہے
پانی دے وچ لہو ہے گھلیا پونا اندر زہراں نے
سوہل پرندیاں ایسے شہر اداسے دا کیہ کرنا ہے
جیہڑا اپنی پیاس نوں آپے ہی بجھا سکدا نہیں ندیاں نے
پھر ایسے دریا پیاسے دا کیہ کرنا ہے
استھے ہسدے چہرے وکدے اپنے دکھ لکو لے توں
دنیاں نے بھلا تیرے نکھ اباسے دا کیہ کرنا ہے
بھکھے ڈھڈ نے روندیاں اکھاں دے وچ سپنا روٹی دا
معصوماں نے بس اک یار دلا سے دا کیہ کرنا ہے

زندگی دی قید چوں اسنوں رہائی نہ ملی
سورج وی ڈب چلے شام ہے سر اتے پئی
پر اے مزدور نوں اسدی کمائی نہ ملی
بہت نے مجبوریاں لاچاریاں وی بہت نے
بھکھ نوں تھمن لئی بھکھے نوں دوائی نہ ملی
میں بڑی کوشش ہے کیتھہت بھل کے دیکھ
تیریاں یاداں توں پر مینوں جدائی نہ ملی
خون ہے لاشاں وی نے تے ہر طرف اگاں وی نے
سبھ ہے گلاش 'بچ پر تیری خدائی نہ ملی
جدوں دا 'روزی' توں شہروں ٹر گئیں اس دن توں
دل نوں گھر وچ وی کدھرے ڈھکائی نہ ملی

